

Arrest

nr. 185 627 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 april 2016 en op 21 juni 2016.

1.3. Op 18 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad te zijn. U bent opgegroeid in de wijk Dora (Bagdad) en verhuisde in 2002 naar de wijk Saidiya (Bagdad). Op 17 december 2007 sloot u zich aan bij het Iraakse leger. In 2008 werd u overgeplaatst naar de Inlichtingenfawj (inlichtingenbataljon) van firqa 11 (11e divisie). U begon als gewone soldaat en werd na enkele jaren gepromoveerd tot arif (sergeant). Bij de inlichtingendienst bestonden uw taken er voornamelijk uit om in burgerkledij op openbare plaatsen te surveilleren en controleposten van firqa 11 te controleren op het dragen van correcte uniformen en het vertonen van correct gedrag. In januari 2015 kwam er een brief van Asaeb Ahl Al Haq (AAH) aan op uw fawj (bataljon). Op de brief stonden de namen van 13 soennieten, waaronder uw naam, die moesten gaan vechten aan het front. Naar aanleiding van de brief gaf uw overste u het bevel om naar het front te gaan. U weigerde en belandde als straf voor 5 dagen in de gevangenis. De vijfde dag van uw gevangenschap werd u een andere functie aangeboden, namelijk verantwoordelijke voor het wagenpark. U voerde deze functie één maand uit. Er kwam vervolgens een tweede bevel om naar het front te gaan, hetgeen u ook weigerde en vervolgens vroeg uw bevelhebber om vanuit uw basis in Bagdad voeding naar het front in de buurt van Garma, in de provincie Anbar, te brengen. U nam de functie van chauffeur aan onder meer omdat een collega u had gezegd dat het een veilige functie betrof. Op 29 april 2015, ergens tussen 12u en 13u 's middags, was u de chauffeur van de tweede Hummer in een konvooi van drie Hummers die van Garma terug naar Bagdad reden. Jullie reden langs de Tigris en werden vanaf de andere oever beschoten. Een raket raakte uw Hummer, waardoor u en twee van de andere drie inzittenden gekwetst raakten. Vervolgens werd u naar het ziekenhuis in El Kazimiya gebracht, wat vanaf uw locatie het dichtstbijzijnde ziekenhuis was. U bleef een week in het ziekenhuis en omdat uw ontslag uit het ziekenhuis samenviel met uw verlofperiode ging u naar huis. U werd op 18 mei 2015 terug op uw werk verwacht, maar u werd net voordat u naar het werk wilde gaan opgebeld door een collega die u vertelde dat de AAH naar u op zoek was op uw werk. U vreesde dat ze u zouden arresteren en vermoorden omdat u niet naar het front bent gegaan. Hierop verliet u uw huis en trok u tijdelijk in bij uw tante. Op 29 mei 2015 kwam AAH opnieuw langs op uw werk en lieten ze een dreigbrief voor u achter. Op 28 juni 2015 vertrok u. U ging per wagen van Bagdad naar Erbil. U had uw identiteitsdocumenten op zak voor de controles aan de checkpoints. Vanuit Erbil nam u een vlucht naar Turkije aan de hand van uw eigen paspoort. Vervolgens kwam u via Griekenland de EU binnen en reisde u door verschillende Europese landen om uiteindelijk op 23 juli 2015 in België aan te komen. Dezelfde dag nog diende u een asielaanvraag in. Op 8 november 2015 werd uw naam gepubliceerd in een krant waaruit blijkt dat u wordt gezocht door de Iraakse autoriteiten. Op 27 december 2015 werd een arrestatiebevel tegen u uitgegeven waarin eveneens werd vermeld dat u een boete van 195 600 000 Dinar diende te betalen ter compensatie voor de vernietigde Hummer.

U bent in het bezit van volgende originele documenten: nationaliteitsbewijs, legerkaart, rijbewijs, identiteitskaart. Verder bent u in het bezit van de volgende faxkopijen: de woonstkaart van uw moeder, documenten die aantonen dat uw broer gehandicapt is, een quasi onleesbaar medisch document van het hoofd van de militaire rechtbank in verband met een toestemming om verlof te nemen, een brief van de directie militaire medische zaken d.d. 30 juni 2015 waaruit blijkt dat u van 30 april 2015 tot 6 mei 2015 ziekteverlof kreeg omdat u gewond geraakte in de oorlog op 29 april 2015, een vonnis d.d. 27 december 2015 waaruit blijkt dat u werd veroordeeld bij verstek en een gevangenisstraf kreeg van 6 maanden en een boete van 195,600,000 dinar ter vervanging van de prijs van de Hummer met nummerplaat 22416, een brief d.d. 27 januari 2016 gericht aan uw inlichtingendivisie waarin wordt verwezen naar een brief van het centrale directoraat d.d. 17 januari 2016 en uw veroordeling bij verstek op 27 december 2015, een publicatie in een krant d.d. 8 november 2015 (met bijhorende URL naar de krant in kwestie) van de tweede militaire rechtbank van het Ministerie van Defensie waarop u vermeld staat als een afwezige verdachte die bij verstek werd veroordeeld en waarin u wordt verzocht binnen de 30 dagen te verschijnen bij de militaire rechtbank, een dreigbrief ter uwer hoofde van AAH d.d. 29 mei 2015 waarin u als soenniet wordt bedreigd omdat u niet ging strijden aan het front en omdat u uw werk hebt verlaten, en enkele foto's van tijdens uw dienst.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toegekend worden. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u als soenniet door uw overste, op aangeven van een brief van AAH, in januari 2015 het bevel werd gegeven om te vechten aan het front. U weigerde dit bevel, kreeg hiervoor een gevangenisstraf van 5 dagen en kreeg uiteindelijk de functie van chauffeur. De Hummer die u bestuurde, werd op 29 april 2015 geraakt door een raket van IS (Islamitische Staat). U kreeg ziekteverlof en u nam daarna nog verlof op. Net vooraleer u terug wilde keren naar uw dienst, belde een collega u op met de waarschuwing dat u niet naar uw werk mocht terugkeren omdat AAH u zocht gezien u het bevel om naar het front te gaan had geweigerd. Omwille van de bedreiging van AAH deserteerde u en dook u onder bij uw tante. Vervolgens werd er op 29 mei 2015 op uw werk een dreigbrief afgeleverd van AAH waarin u persoonlijk werd bedreigd omwille van uw soennitische achtergrond en het feit dat u niet wilde gaan strijden. Bij een terugkeer naar Irak vreest u de militie AAH en vreest u vervolging vanwege uw eigen autoriteiten enerzijds omwille van uw desertie (onwettige afwezigheid als militair) en anderzijds omwille van een vonnis d.d. 27 december 2015 waarin u bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een boete ter vervanging van de beschadigde Hummer (CGVS 1, 6-7, 15-21; CGVS 2, p. 16-17).

Er dient te worden gewezen op verschillende vreemde en tegenstrijdige elementen die de geloofwaardigheid van het geheel van uw asielrelaas ondermijnen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde bevelen en bedreigingen van AAH niet geloofwaardig zijn. Zo dient te worden opgemerkt te worden dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde AAH te vrezen omwille van het bevel om naar het front te gaan, hetgeen u hebt geweigerd, en omwille van de dreigbrief na uw Hummerincident. AAH is bijgevolg de oorzaak van alle daaropvolgende problemen (verandering van functie naar chauffeur, incident met Hummer) (CGVS 1, 6-7, 15-21; CGVS 2, p. 16-17). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u echter geen enkele vermelding gemaakt van een bedreiging door AAH en u hebt op dat ogenblik evenmin bewijsstukken neergelegd waaruit deze bedreiging zou kunnen blijken (Vragenlijst van het CGVS op DVZ en binnengebrachte documenten op DVZ). Geconfronteerd met de vraag waarom u bij de DVZ niets vermeldde over de AAH, antwoordde u dat u schrik had om erover te praten (CGVS 2, p. 18). Verder geconfronteerd met het feit dat u wel al vermeldde op de CGVS vragenlijst dat het leger u zocht, veranderde u echter weer van versie door te stellen dat u bij DVZ enkel een samenvatting mocht geven (CGVS 2, p. 18). Geconfronteerd met dit verschil antwoordde u opnieuw ontwijkend door te beginnen over nog een ander gesprek waarop u enkel vertelde dat u taxichauffeur was (CGVS 2, p. 18). Uw verklaringen voor deze flagrante omissie zijn allerm minst toereikend, temeer daar u uw verklaringen op de DVZ ondertekende voor akkoord nadat ze u werden voorgelezen. Wat betreft de problemen naar aanleiding van AAH kan ook nog worden gewezen op het opmerkelijke feit dat er 13 soennieten waren die werden opgeroepen om te gaan strijden, en dat van die 13 soennieten u de enige was die aanwezig was op de fawj op het ogenblik dat het bevel kwam, terwijl de 12 andere soennieten allemaal op missie of op verlof waren (CGVS 2, p. 13). Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat dit bevel voor 13 soennieten om te gaan strijden een vorm van vervolging van de sjiiitische militie AAH omwille van jullie andere religieuze – soennitische – strekking was, temeer aangezien jullie nadien persoonlijk nog werden bedreigd door AAH naar aanleiding van jullie weigering om te strijden aan het front (CGVS 1, p. 13 en p. 19). Indien het bevel van uw overste, dat werd ingegeven door AAH, u en de overige soennieten van de fawj viseerde omwille van jullie religieuze strekking, komt het weliswaar weinig overtuigend over dat u aan dit bevel onderuit kwam met louter en alleen vijf dagen cel en dat u vervolgens na vijf dagen cel een andere taak toebedeeld kreeg. Volgens u kwam er ook een tweede bevel, hetgeen u eveneens zonder meer kon weigeren en waarna u de functie van chauffeur mocht opnemen (CGVS 2, p. 15). U stelde in dit verband ook dat van de 13 geviseerde soennieten er geen enkele naar de frontlinie is gegaan (CGVS 2, p. 13). Het getuigt verder van weinig interesse voor uw lotgenoten dat u met uitzondering van uw kamergenoot geen enkele andere naam kan noemen van de andere soennieten die op de lijst stonden (CGVS 2, p. 13), noch wat de namen van de andere 3 soennieten zijn die door hun weigering een celstraf kregen (CGVS 2, p. 13) of wat er met die andere 3 soennieten is gebeurd nadat ze zijn vrijgekomen uit de gevangenis (CGVS 2, p. 14). Uw verklaring dat u geprobeerd hebt dit te weten te komen maar dat u dat niet gelukt is (CGVS 2, p. 14) komt weinig overtuigend over vermits u zelf al eerder stelde dat van zodra er nieuws was in de fawj, dat iedereen er dan onmiddellijk van op de hoogte was (CGVS 2, p. 12). Voorts worden uw verklaringen in verband met de dreigbrief van AAH weinig aannemelijk bevonden. U beweerde dat er een dreigbrief werd gestuurd naar uw fawj, net zoals naar alle andere 13 personen, die geweigerd hebben om te strijden met in de brief de bedreiging dat ze u hierom willen arresteren en vermoorden. Indien AAH een gevolg wilde geven naar aanleiding van uw weigering, is het weinig logisch dat ze u daarvan op de hoogte zouden brengen met een dreigbrief en dat u van deze dreigbrief dan weer niet op

de hoogte mocht zijn aangezien ze niet wilden dat u zou vluchten (CGVS 2, p. 16-17). Uw verklaringen hieromtrent missen logica. Het is bovendien vreemd dat de dreigbrief van AAH vier maanden later komt, terwijl u al in januari het bevel om te gaan strijden had geweigerd en er een oplossing werd gevonden door uw bevelhebber aangezien hij u een andere functie had gegeven. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat de bedreigingen van AAH niet geloofwaardig zijn. Aangezien uw aanstelling tot chauffeur het rechtstreekse gevolg was van het bevel van AAH om naar het front te trekken, komt bijgevolg ook de geloofwaardigheid van het incident met de Hummer ernstig op de helling te staan.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerde incident met de Hummer en de daaropvolgende veroordeling d.d. 27 december 2015 die u kreeg van de Iraakse autoriteiten, blijkt uit de volgende vaststellingen. Vooreerst is het merkwaardig dat u in het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal spontaan vertelde dat uw collega A.(...) M.(...) tijdens de raketaanval op de Hummer werd geraakt in zijn been en dat U.(...) S.(...), een andere collega van u, werd geraakt in zijn been en in zijn schouder, terwijl uw collega H.(...) A.(...) niet werd geraakt (CGVS 1, p. 15). Gevraagd naar de verwondingen van uw collega's in het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, verklaarde u dat O.(...) S.(...) achter u zat en werd geraakt in zijn schouder en dat A.(...) M.(...) werd geraakt in zijn schouder en zijn been. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent ontkent u enkel uw eerste verklaringen (CGVS 2, p. 18-19). Het louter ontkennen van tegenstrijdige verklaringen is echter geenszins afdoende. Voorts dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u deserteerde uit het leger omwille van de bedreiging van AAH. U beweerde immers dat u na uw ziekteverlof gewoon terug weer naar uw werk zou gaan, maar hiervan uiteindelijk hebt afgezien en bent gevlucht naar uw tante omdat AAH u op uw werk zocht. Het is dus vreemd dat u in eerste instantie geen vrees had om terug te keren naar uw werk omwille van het Hummerincident en hiervoor gestraft te worden terwijl dan later bleek dat u hiervoor werd vervolgd door uw eigen autoriteiten (CGVS 2, p. 15-16). De door u neergelegde kopieën van documenten die verband houden met het incident met de Hummer (de verschillende medische documenten en de documenten in verband met uw veroordeling) en uw verklaring dat de Iraakse autoriteiten u hiervoor vervolgen zijn bovendien geenszins bewijskrachtig en geloofwaardig. Het is immers niet geloofwaardig dat het Iraaks leger u, als chauffeur met een lage rang als Arif, zou verantwoordelijk achten voor het verlies van een Hummer na een raket aanval en dat u hiervoor ter compensatie een boete zou moeten betalen en een gevangenisstraf uitzitten (CGVS 1, p. 12 en p. 21). Dat de Iraakse autoriteiten u op dergelijke manier zouden straffen valt overigens geenszins te rijmen met het handelen van de Iraakse autoriteiten ten opzichte van hun soldaten sinds het offensief van IS. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt dat vele soldaten naar aanleiding van het offensief van IS prompt zijn gedeserteerd en dat desertie niet onevenredig of disproportioneel wordt bestraft door de Irakese autoriteiten. Hoewel uit het door u neergelegde vonnis blijkt dat u 6 maanden gevangenisstraf wacht, is het ook uiterst vreemd dat u zelf niet weet hoelang uw gevangenisstraf telt (CGVS 1, p. 21). Dat uw verklaringen coherentie missen, blijkt overigens uit het feit dat u nergens in uw gehoren op het Commissariaat-generaal hebt vermeld dat de reden om u te vervolgen na het incident van de Hummer samenspanning met IS of terrorisme was (CGVS 1, p. 12 en p. 21). In tegenstelling tot uw verklaringen het Commissariaat-generaal, gaf u op de DVZ als reden van uw desertie aan dat u vreesde om veroordeeld te worden door het Iraakse leger omdat ze u ervan verdachten te hebben samengewerkt met IS. U verklaarde dat het leger dacht dat u met IS samenwerkte omdat u de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd (Vragenlijst CGVS op DVZ, vraag 4 en 5). Dat u voor terrorisme zou worden beschuldigd omdat u de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd is overigens een redenering die weinig steek houdt. In dit verband kan ook nog worden gewezen op het uiterst opmerkelijke feit dat er in het door u neergelegde vonnis d.d. 27 december 2015 – dat overigens louter en alleen een slecht leesbare kopie is – nergens een beschrijving van de feiten en de gebeurtenis staat. Dergelijke kopieën hebben weinig bewijswaarde aangezien ze makkelijk voor manipulatie vatbaar zijn. De authenticiteit van deze documenten kan dus onmogelijk worden gegarandeerd. Dat is problematisch aangezien er uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten en dat tal van (ver)vals(t)e documenten tegen betaling te verkrijgen zijn. Bovendien kunnen er nog verschillende vaststellingen worden gedaan in verband met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en de door u neergelegde documenten op het Commissariaat-generaal. Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 26 januari 2016 vreesde u om veroordeeld te zullen worden. U wist toen op 26 januari 2016 dat u reeds werd gedagvaard omwille van uw vermeende samenwerking maar u kon zich niet meer herinneren wanneer. U legde geen enkel begin van bewijs neer om uw vrees voor veroordeling te staven. Bijgevolg is het bijzonder opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal plotseling wel verschillende documenten neerlegde aangaande uw veroordeling door de Iraakse autoriteiten en dat de brief gericht aan de inlichtingeneenheid van firqa 11

gedateerd is op 27 januari 2016, precies een dag na uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vervolging door de Iraakse autoriteiten, wordt overigens kracht bijgezet door uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw vertrek uit Bagdad. Indien u vervolgd en gezocht zou worden en gelet op het feit dat er controleposten zijn op de weg van Bagdad naar Erbil, is het weinig aannemelijk dat u aan de hand van uw eigen identiteitsdocumenten Bagdad zou verlaten en naar Erbil reizen. U verklaarde in dit verband geen enkel probleem te hebben ondervonden bij de controleposten op uw reis van Bagdad naar Erbil en aan de hand van uw eigen paspoort te hebben gereisd van Erbil naar Istanbul (CGVS 1, p. 10-11).

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de redenen van uw desertie en dat uw asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden.

Het feit dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is, tast bijgevolg ook uw verklaringen tot 2015 bij het Iraakse leger te hebben gediend ernstig aan. Aangezien uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er aan verschillende van de door u neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend, wordt de authenticiteit van de overige door u neergelegde documenten in verband met uw werk bij het Iraaks leger eveneens op de helling gezet. Ter staving van uw werk legde u louter één badge, een kopie van een benoemingsbevel, een origineel opleidingsattest en enkele foto's neer. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de datum van afgifte van uw gebroken legerkaart overigens dateert van 31 augustus 2008 (CGVS 1, p. 12). De legerkaart, de foto's, de kopie van het benoemingsbevel en het origineel attest in verband met uw opleiding bij de inlichtingendienst ter staving van uw tewerkstelling bij het Iraaks leger bevestigen hoogstens dat u bij het Iraakse leger in dienst was, maar doen geenszins uitspraak over de omstandigheden van uw vertrek uit het Iraaks leger. Wat betreft de publicatie in een krant d.d. 8 november 2015 van de tweede militaire rechtbank van het Ministerie van Defensie waarop uw naam vermeld staat als één van de afwezige verdachten die bij verstek werd veroordeeld en verzocht binnen de 30 dagen te verschijnen bij de militaire rechtbank voor een inbreuk op de militaire strafwet of de gewone strafwet, verklaarde u dat u dit aantoonst dat u wordt gezocht door uw autoriteiten (CGVS 1, p. 12 en p. 20). Deze publicatie van november 2015 doet echter geen afbreuk aan de conclusie dat uw verklaringen over de vervolging en veroordeling van de Iraakse autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat deze publicatie van november 2015 dus hoogstens uw verklaring te zijn gedeserteerd uit het leger kan staven, niks meer en niks minder. De publicatie van uw naam heeft geenszins bewijswaarde om uw veroordeling voor het incident met de Hummer of om de bedreigingen van AAH te staven. Documenten zijn overigens slechts bewijskrachtig indien ze daadwerkelijk kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas.

Wat er ook van zij, indien u daadwerkelijk gedeserteerd bent uit het Iraakse leger, en u vreest om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden door de Iraakse militaire autoriteiten omwille van uw desertie (CGVS 1, p.15), merkt het CGVS op dat strafvervolging omwille van desertie in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Ten aanzien van de Iraakse militaire autoriteiten kan er dan ook in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het

lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakeese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakeese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uw documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en afkomst uit Bagdad staan niet ter discussie. Het feit dat uw broer mindervalide is, wordt hier evenmin betwist. De medische documenten naar aanleiding van het incident met de hummer, de documenten in verband met uw veroordeling en het feit dat uw naam in een krant voorkomt, werden hierboven reeds besproken. De dreigbrief van AAH doet evenmin afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Vooreerst kan een dreigbrief door eender wie worden opgesteld en is de bewijswaarde laag. Bovendien zijn documenten slechts bewijskrachtig indien ze kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, quod non in casu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit om zijn asielaanvraag af te wijzen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas. Verzoeker benadrukt dat hij zijn land wel degelijk is ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft. Hij wijst erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen waarvan hij net te lijden heeft. Verzoeker meent dat hij veel en gedetailleerde informatie gegeven heeft en geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van het Commissariaat-generaal. Hij benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het Commissariaat-generaal niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal denkt, leest en beslist volgens verzoeker in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen hij opgroeide, met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong. Verzoeker meent dat er geen redenen zijn om hem internationale bescherming te ontfangen en hij tracht de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Hij is de mening toegedaan dat geen van de argumenten van het Commissariaat-generaal volstaan om te concluderen dat zijn asielaanvraag ongegrond zou zijn en dat het Commissariaat-generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, wijst verzoeker erop dat blijkens de Europese Richtlijn 2004/83/EG een tijdelijke maar verlengbare verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstig schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker betoogt dat de subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld, niet in individuele gevallen maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Het Commissariaat-generaal moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. Verzoeker betwist de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad en betoogt dat er wel degelijk sprake is van blind geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal meent te kunnen stellen dat het geweld niet het vereiste niveau zou bereikt hebben, dus dat er met andere woorden nog 'net' niet genoeg doden vallen om in aanmerking te nemen voor subsidiaire bescherming, doch laat na te motiveren hoe dit niveau moet bepaald worden, laat staan dat het Commissariaat-generaal *in concreto*

aantoont dat dit niveau (mede gelet op de erkenning van het blind geweld) niet bereikt is, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog uitgebreid citeert uit een vluchtschrift van Caritas International.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een document ter bevestiging van de straf voor desertie en een loonoverzicht van het leger dat verzoekers recente tewerkstelling in het leger moet aantonen.

2.3.2. Op 6 maart 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017.

2.4. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat het geheel van de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing geenszins doorslaggevend is om de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen. Hoewel sommige aspecten van verzoekers relaas - in het bijzonder zijn verklaringen omtrent het Hummerincident en zijn bewering dat het Iraakse leger hem hiervoor verantwoordelijk zou achten - de Raad volstrekt ongeloofwaardig overkomen, kan naar het oordeel van de Raad op basis van de motieven van de bestreden beslissing niet zonder meer worden besloten tot de algehele ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde bevelen om naar het front te gaan en van de bedreigingen door AAH volgend op zijn weigeringen. De Raad wijst er in dit verband op dat het administratief dossier niet de minste informatie bevat over AAH, de relatie van deze militie tot het Iraakse leger en de macht en invloed van deze militie binnen het leger. Er kan derhalve op generlei wijze worden vastgesteld of verzoekers verklaringen over de bevelen van AAH om te gaan vechten aan het front al dan niet kaderen in de objectieve gegevens van de actuele situatie in Irak. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de allerm minst draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing meent te kunnen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen tot 2015 bij het Iraakse leger te hebben gediend. Het causaal verband tussen de voorgaande motieven en dit besluit ontgaat de Raad volledig. Dit klemmt des te meer daar uit de motivering van de bestreden beslissing niet eenduidig kan worden afgeleid of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu al dan niet geloof hecht aan verzoekers profiel als militair. Immers, waar eerst verzoekers tewerkstelling in het Iraakse leger tot 2015 in twijfel wordt getrokken omwille van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, wordt in verband met de door hem bijgebrachte documenten dan weer gesteld *“De legerkaart, de foto's, de kopie van het benoemingsbevel en het origineel attest in verband met uw opleiding bij de inlichtingendienst ter staving van uw tewerkstelling bij het Iraaks leger bevestigen hoogstens dat u bij het Iraakse leger in dienst was, maar doen geenszins uitspraak over de omstandigheden van uw vertrek uit het Iraaks leger.”*, hetgeen impliceert dat verzoekers profiel als militair wél geloofwaardig wordt geacht, en dit niettegenstaande het feit dat de authenticiteit van deze zelfde documenten eerst werd betwijfeld. Ook de beoordeling van de door verzoeker neergelegde publicatie in een krant d.d. 8 november 2015 van de tweede militaire rechtbank van het Ministerie van Defensie laat uitschijnen dat niet langer wordt betwist dat verzoeker diende in het Iraakse leger, noch dat hij deserteerde. Met betrekking tot deze publicatie wordt immers gesteld *“Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat deze publicatie van november 2015 dus hoogstens uw verklaring te zijn gedeserteerd uit het leger kan staven, niks meer en niks minder.”*

In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoeker dan ook worden gevolgd waar hij het Commissariaat-generaal in het verzoekschrift een gebrek aan duidelijkheid en coherentie verwijt en waar hij betoogt *“AAH gaf effectief opdracht aan de Soennieten om te gaan vechten, zij zijn kanonnenvoer en kunnen beter weggezonden en zo mogelijk aan het front sneuvelen. De militie AAH heeft de feitelijke controle over de ordediensten, bepaalde legereenheden (of commandanten) en beslist alles in de regio's onder haar controle. De nationale regering tolereert dit gelet op de onveiligheid en oorlog in het land. Het CGVS geeft ok geen enkel argument of document waaruit zou kunnen blijken dat deze controle de facto niet aanwezig is. Het CGVS beperk zich tot het stellen dat dit 'ongeloofwaardig' of 'vreemd' zou zijn, zonder ook maar één objectief element. (...) Er is evenmin enige landeninfo toegevoegd over de rekrutering en gedwongen aansluiting van AAH of de acties avn deze om de jongeren – soennieten – te laten vechten in de oorlog tegen ISIS. Het CGVS baseert zich dan ook niet op objectieve informatie.”*

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een gebrekkig onderzoek op grond waarvan

geenszins kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette asielrelaas.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 oktober 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS